

PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · 10 de setembre de 2019

Medalla d'Honor del Parlament,
en la categoria d'or,
a Carola Rackete i Òscar Camps

ACTE DE LLIURAMENT

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

Imprès al Parlament

DL: B-25.336-2004

www.parlament.cat

La presentadora (veu en off)

El president del Parlament i el president de la Generalitat de Catalunya. (*Aplaudiments.*)

**Lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament, en la categoria d'or,
a Carola Rackete i Òscar Camps**

(*Joan Dausà interpreta Com plora el mar. Aplaudiments.*)

La presentadora

Bon vespre a tothom.

Joan Dausà ens acaba d'interpretar el seu tema *Com plora el mar*.

Fa molts anys, massa, que la Mediterrània s'ha convertit en un mar de mort amb gust de sal. De fet, aquest mes de setembre ha fet cinc anys ja d'una imatge, una fotografia colpidora –la deuen recordar–, la del nen, la del cos sense vida del petit Alan Kurdi a la platja. I és tan sols una de les moltes, moltíssimes imatges que van dur a la ciutadania catalana a manifestar-se de forma massiva el febrer del 2017 i amb una petició unànime: volem acollir.

El 16 de juliol passat, la Mesa del Parlament de Catalunya acordava, a proposta del president, concedir la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a Òscar Camps i Carola Rackete.

L'acord diu el següent: «Amb la concessió de la Medalla d'Honor es vol reconèixer la tasca humanitària que porten a terme a la Mediterrània, on han salvat milers de persones d'una mort imminent i han ajudat a fer visible la tragèdia constant que té lloc a la mateixa mar que banya la nostra costa.»

Per glossar la figura i la tasca dels distingits amb la Medalla d'Honor del Parlament, pren la paraula el senyor Josep Guardiola.

(*Aplaudiments.*)

Josep Guardiola i Sala

Bon vespre a totes i a tots. No puc negar que em va agafar per sorpresa la trucada de l'Òscar fa pocs dies.

Poc més de deu minuts per dir poques coses i parlar, sobretot, dels qui les fan, les més essencials, les més urgents i les més vitals. Les més justes en els moments més tràgics. Les més difícils en temps complexos. Les més clares enmig de la foscor. Les imprescindibles per no haver-nos de morir en vida i ofegats de vergonya.

Una glossa, em va dir l'Òscar, que si podia fer-la. Impossible dir-li que no, a ell no. A penes provar de desbrossar les coses tal com són i de compartir-vos com us veig.

Fa pocs dies vaig sentir l'Òscar Camps que deia que rebia amenaces de mort per provar de salvar vides. Així estan les coses, de malament. Recordo un dels seus missatges d'aquest estiu, rememorant quant ha plogut ja –quantas guerres, quantes morts– des de la imatge repetida tants cops d'aquell nen que es diu encara Alan i que encara fuig de l'horror de la guerra a Síria. Desobeint prohibicions, l'Òscar piulava: «No aguantem més, llevem àncores i salpem. Abans presos que còmplices.» Gràcies, un cop més, Òscar, per no poder més.

Vaig llegir fa res, la setmana passada, un escrit de la Carola Rackete. Sigues benvinguda, gràcies per tot i per tant, capitana. Danke dir, Kapitänin, dass du uns so viel bedeutendes und fundamentales gezeigt hast, besonders dass die Solidarität, die Tugend und die Stärke, Eines jeden Landes sein soll. Wir brauchen offene Häfen. Wenn diese Häfen noch geschlossen sind, müssen wir sie öffnen, um die Humanität in jedem Land zu verankern. Denn, wir wollen nicht, wie du zutreffend gesagt hast, sich die Vergangenheit in der Zukunft wiederholt.

(*Traducció.*)

T'agraïm, capitana, que ens hagi ensenyat una cosa tan significativa i fonamental, especialment que la solidaritat, la virtut i la força han d'ésser elements propis de

qualsevol país. Necessitem ports oberts. Si aquests ports encara són tancats, els hem d'obrir per tal d'ancorar la humanitat a cada lloc. Perquè no volem, com tu bé deies, que el passat es reflecteixi en el futur.

Com deies la setmana passada: «Allò que he vist des del vaixell al Mediterrani permet albirar el futur de milions de persones, si no actuem ja.» Deies: «M'espanta el dany que li estem fent al planeta i l'hostilitat contra aquells que fugen de la sequera, la fam i els incendis.» Deies: «A moltes persones els preocupa parlar de la relació entre migració i crisi climàtica, perquè temen que això generarà xenofòbia i polítiques més dures, però la xenofòbia i les estrictes polítiques de fronteres ja són aquí.» I deies: «La pregunta que us faig és la següent: què fareu vosaltres ara?»

La pregunta requereix respostes urgents que encara han d'arribar, però avui, si més no, sabem què fem aquí en temps massa estranys, en aquesta aparença de normalitat en temps que no ho són pas i en una de les ribes de la Mediterrània on des del 1993 han perit més de 33.597 persones a la recerca d'una vida millor, que mai va arribar. Sí; mentre d'altres persegueixen la solidaritat i criminalitzen els socors, aquesta casa us reconeix i agraeix la vostra tasca. I en aquest sol gest hi ha tota la diferència i un abisme, sabent que és un gest i que encara faltaria fer molt més.

Mirant enrere, la solidaritat és una llavor antiga. Em van explicar fa no gaire que als Estats Units hi funcionà durant molts anys un ferrocarril subterrani que mai va deixar de rutllar. Ningú el veia, però cada dia passava puntual i, entre el 1850 i el 1860, alliberava esclaus que fugien del sud racista. Hi havia tot un argot amagat, estacions, enllaços, transbordaments, els maquinistes... Les persones ho feien possible. Ningú no trobava aquell ferrocarril ni era capaç d'aturar-lo. Viatjava cada nit. Era una xarxa solidària i clandestina que va alliberar de les urpes de l'esclavitud més de cent mil persones afroamericanes. Un ferrocarril subterrani encara? Això és el que ens cal, a l'espera encara que pugui ser terrestre i visible. És el que ens fa falta. Per això som aquí.

Avui haurem de parlar d'ahir. El pitjor que es pot dir sempre, en la vida i en tot plegat, és que no hem après res, res de res. *We Refugees* és un article colpidor del 1943 escrit per Hannah Arendt. Quan aquest 2019 també ens recorda el vuitantè aniversari del nostre exili: 500.000 vençuts republicans, dels quals 200.000 mai van tornar, d'Argelers a Saint-Cyprien, a Ravensbrück, a Mauthausen. Altres, molts, van sobreviure. I tot just un 2 de setembre del 39, del 1939, quan Xile els acollia, arribava al port de Valparaíso aquell *Winnipeg* noliejat per Pablo Neruda, amb més de 2.200 republicans a bord.

Avui –hauríem de parlar de l'avui, és clar–, entre no deixar entrar i no deixar salpar hi ha potser algun matís verbal, però poques diferències de fons i, això segur, un resultat gairebé idèntic. Les amenaces de multes milionàries a Itàlia o a l'Estat espanyol, vora el milió d'euros, no s'assemblen massa? «No hi ha permís per salvar», ho ha dit tota una portaveu de tot un Govern –bé, intenten fer Govern–, denegant un cop més l'obligació de l'auxili. «No hi ha permís per salvar», ofèn i condensa –com ha recordat la gran filòsofa Marina Garcés– tota la violència d'aquest món. Ofèn també –i sobretot– perquè demostra que desconeix les lleis universals i antigues del mar, més hospitalàries i ètiques, més decents i humanes que moltes lleis vigents en massa estats. En alta mar no és un permís, és un deure i una obligació imprescriptible. I més encara quan ja sabem que des del gener i fins avui, nou mesos, el macabre comptador ja parla de 928 persones ofegades.

Quan la indiferència defineix sobretot a qui la posa, no a qui la pateix, en aquesta Mediterrània que ja és un altre mur, en un món que cada dia se n'aixequen de nous, sigui a Mèxic, sigui a Calais, sigui a Gurugú de Melilla, sigui a Hongria, sigui on sigui. Hi ha fronteres que maten i hi ha silencis que envileixen. El més bèstia, el més trist és que no podem dir que res d'això vingui de nou. Hi convivim des de fa massa, i això també ho diu tot. El 1995, a Portopalo, Sicília, es van registrar les primeres restes d'un naufragi que encara dura i que des d'aleshores es repeteix cada dia. Durant setmanes, i no és cap metàfora, els pescadors sicilians retornaven repetidament

al mar les restes dels cossos que les xarxes anaven capturant; tothom ho sabia i pocs ho digueren. Ho explica el periodista Giovanni Bellu, a *I fantasmi di Portopalo*. Fins i tot, més tard, fantasma rere fantasma –el que som capaços d'arribar a fer i a consentir–, va haver-hi un moment on el cinisme polític va arribar a debatre, pels volts del 2013 –escolteu–, que als ofegats se'ls donaria la nacionalitat italiana: donar als morts el que es negava als vius. No sé si fa més por que vergonya, o totes dues coses.

I sí, també hem de parlar necessàriament del demà, quan cada vida compta. Contra els Salvini, pretesament salvadors, que enfonsen el món a la deriva, tenim els que realment el preserven i el refugien: Open Arms, Sea Watch i tants d'altres. Les reivindicacions urgents no les enumeraré, ja estan escrites fa massa temps, tant de temps com porten desoïdes, en aquest país que, per sort, té Open Arms, té Stop Mare Mortum, Tanquem els CIE, Casa Nostra Casa Vostra i SOS Racisme. És massa sabut el que caldria fer i no es fa: polítiques públiques de salvament, garantir vies segures per assegurar la vida, desplegar l'acollida i garantir l'asil. Feina enfora i feina endins: tancar els CIE –com ja va aprovar aquest Parlament–, acabar amb les devolucions en calent o evitar que el racisme quotidià arrel·li a barris, a comarques, a escoles. I també mirar-nos a nosaltres mateixos; en temps de retrocessos democràtics, aquí i allà, saber el que queda per fer. També tenim pendent garantir el dret de vot a bona part del milió de persones que en les darreres dècades, des de 187 procedències diferents, han arribat a casa nostra i a qui es nega aquest dret fonamental. *This land is your land*, sobra dir-ho.

La inhumanitat del moment és la que és, estimats. Què us haig de dir que no sapigueu? I sí, cada vida compta. M'agradaria pensar que mai haurem de mirar enre-re i dir que no vam fer tot el possible i l'impossible per evitar-ho. Voldria afirmar, categòric, que mai defallirem en la tasca irrenunciable i humanista de la solidaritat, l'acollida i l'hospitalitat. I voldria saber que aquest partit mai el deixarem de guanyar, de jugar i guanyar, i que el jugarem fins al final, i fins i tot el temps de descompte, perquè no el podem perdre. Perdre'l equival a sucumbir.

Cada vida compta i un poeta, en un conte curt i de narració breu, ens ho va esclariar: «Un avi caminava per una platja de Mèxic, rere una poc comuna tempesta primaveral. La platja estava plena de peixos boquejant i abandonats per les onades i l'home els retornava un a un. El turista el va veure, es va apropar i li va preguntar: “Què està fent?” “Intento ajudar aquests peixos”, va dir l'avi. “Però n'hi ha milers en aquestes platges, retornar-ne uns pocs no serveix per a res”, va protestar el turista. “A aquest li serveix”, va replicar l'avi mentre retornava un altre peix a la mar.»

Cada vida compta. I començo a acabar a la ciutat que va saber omplir els carrers –un carrer fet refugi– al febrer del 2017, en la major manifestació de solidaritat amb les persones refugiades, sota la divisa «Volem acollir», i davant una Europa que esquerda tan sovint els valors fundacionals que sempre pregona.

Ja he dit que el 2019 deixa també en la retina de la memòria el vuitantè aniversari del nostre propi exili. No hem après res? En les paraules duradores d'Agustí Bartra he trobat alguna resposta d'ahir a la pregunta que la Carola ens fa avui i al reclam permanent de l'Òscar. I tot plegat, com un malson repetit, sembla mentida que haguem de tornar-ho a dir. A *Crist de 200.000 braços*, Bartra acabava afirmant, meitat premonició, meitat auguri: «Criatures de la vida i de la fantasia, l'atzar els buscarà camins i estades entre els homes, per als quals repetiran incansablement llur esdevinença enmig d'època sòrdida i cruel que els toca de viure i que, en el fons de llurs ànimes, acceptaren com una exigència del destí de llur temps, tan pròdig en hecatombes: Singulars i il·luminats, senzills i prodigiosos en llur humanitat, mínvols dins dels simulacres de la història i gegantins en llur tendresa i afirmativa consciència, marxen per la terra de llur pròpia faula sense el rebombori de la glòria ni la pressa dels personatges que han d'esquinçar l'aire per proclamar llur estatura i transcendència. Marxen! Cap a on? Marxen a l'encontre d'aquells que un dia foren com ells, i d'aquells que un dia podrien ésser-ho –i que decididament ho seran, si el temps congria noves llunes atziagues–, per tal d'ésser reconeguts».

Acabo, ara sí. Per no quedar-nos en fora de joc, fora de lloc. Sí, queden molts murs per saltar i caldrà cridar encara molts cops «*Boza! Boza!*», aquesta expressió que significa renéixer i que hem sentit sovint rere cada salvament. Els supervivents canten, perquè també es canta en temps foscos: «*Découragement n'est pas africaine, maman. Tchoko, tchoko, ça va aller, ça va aller.*» «El desànim no és africà, mare. D'alguna manera o altra tot sortirà bé.» Tant de bo.

Perquè un món que no salva és un món que naufraga i on les societats s'ofeguen. Podríem dir que, com Antígones del segle XXI i sense demanar cap permís, Carola i Òscar, reclameu els drets de tots els vius i de tots els morts a un cos i a una polis. I és això el que us fa imprescindible.

Capitana Carola, estimat Òscar, prou pilotes fora, que la vida no té –no hauria de tenir– fronteres. Davant la inacció i la deixadesa, acabo per poder tornar a començar altre cop, tot parafrasejant Johan Cruyff, el Johan Cruyff que més m'estimo: Sortiu i salveu, si us plau.

A un dels polítics més importants d'aquest país, a la persona més sàvia i generosa, a la que et fa sentir petit davant tanta magnitud personal i intel·lectual, gràcies per ajudar-me a llegir aquesta meravellosa glossa per a aquesta gent tan extraordinària, on no hi ha tan sols ni una coma, ni una paraula que no sigui ja meva per sempre més. Ells ens salven el mar i tu ens salvaràs la terra: gràcies, David Fernández; *danke*, Òscar; moltes gràcies, Carola.

(Aplaudiments.)

La presentadora

El Parlament de Catalunya concedeix la Medalla d'Honor des de l'any 2000. Per a la distinció, l'orfebre Joaquim Capdevila va adaptar el disseny institucional del ceramista Antoni Comella.

Per fer l'acte de lliurament d'enguany, demanem que ens acompanyi a l'escenari el president del Parlament.

(Aplaudiments.)

El president del Parlament de Catalunya, el molt honorable senyor Roger Torrent, lliura la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, al senyor Òscar Camps, representant de l'organització no governamental Open Arms.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president del Parlament de Catalunya lliura la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, en la categoria d'or, a la senyora Carola Rackete, per la tasca humanitària de l'organització no governamental Sea Watch.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Bé, deixem ara uns moments, si els sembla, una estona per als mitjans gràfics, perquè puguin prendre la fotografia conjunta, el president amb els distingits i també amb el glossador. Tenim tots els mitjans a punt, uns instants per a això, per aquesta fotografia, per a aquesta imatge, i reprenem l'acte.

(Pausa.)

Preneu ara la paraula el senyor Òscar Camps i la senyora Carola Rackete.

Òscar Camps (fundador i director de l'organització no governamental Proactiva Open Arms)

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, diputats, diputades, consellers, conselleres, autoritats, amics, amigues, companys, bona vesprada a tothom.

Joan Dausà –que no sé on estàs–, gràcies. Com plora el mar i com hem plorat nosaltres tantes i tantes vegades. Gràcies per aquesta balada que, més que una balada, és un himne a la barbàrie.

Pep, gràcies. Gràcies per aquest *speech*; gràcies per aquest esforç personal i professional. Que puguis estar aquí aquest vespre amb nosaltres i compartir aquest moment és per a mi un honor. Ens uneix quelcom no massa habitual avui en dia, ens

uneix una passió per la nostra professió, i ens ha dut per camins diferents al mateix lloc, a rebre amb orgull el màxim guardó que et poden donar els representants del poble català; a tu, per liderar un equip que ho va guanyar gairebé tot –l·ligues, copes, recopes, Champions. També coincidim aquí: hem rebut aquest guardó no com a mèrit propi, ni personal, no?, sinó com a portaveus d'uns equips, en el meu cas d'un equip de més de quatre-cents voluntaris i voluntàries que des de l'inici, just ara fa quatre anys, ens vàrem mobilitzar per protegir les vides de milers de persones que, dia rere dia, s'arriscaven al mar fugint de la guerra i de la persecució, sense cap més objectiu que posar-los fora de perill, mentre érem testimonis d'una inacció deliberada de les administracions.

Són aquestes que veieu allà al fons les veritables persones que haurien d'estar aquí, són els veritables herois d'aquesta història, d'Open Arms.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

I ho són també les persones que es veuen obligades a jugar el partit de la seva vida, sense haver-ho buscat, sense protecció, sense àrbitres, sense regles, a vida o mort, lluny de casa, en un lloc molt hostil: el mar. Aquests partits es juguen cada segon, sense càmeres, ni testimonis, i molts –massa– el perden sense que ningú plori la seva mort.

Open Arms s'ha convertit en la taula de salvació i aquests voluntaris són la taula de salvació, d'una salvació imprescindible que intenta que, dia rere dia, la vida guanyi la batalla contra la mort allà on estem. Aquest equip de voluntaris i voluntàries juga cada dia una final, i no deixem cap jugador sense jugar, i mai ens aturem, perquè no hi ha descans, no tenim mitges parts, ni opció de tirar la tovallola. Sempre, sempre sortim a guanyar, perquè ho tenim clar, tenim clar perquè ho fem i què ens mou.

Perquè vam començar sense afició, sense suplents, però no ens importa, perquè cada vegada que salvem una vida tot cobra sentit, i ja en portem seixanta mil, que deuen ser tres quartes parts del Camp Nou. Només en quatre anys! És una vergonya que aquest grup de voluntaris i jo mateix hàgim aconseguit treure del mar seixanta mil persones davant de vint-i-vuit governs d'aquest segle, no? Bé, aquest equip sap el que és important a cada instant, cada dia, cada minut.

De fet, tant de bo no haguéssim merescut mai aquest guardó, ni cap dels nombrosos guardons que també hem rebut fins ara, no? No ens en falta cap: Creu de Sant Jordi, Medalla al Mèrit, aquest, Català de l'Any... No ho sé, perquè, de fet, cada vegada que rebem un premi és un disgust, és assumir que l'Administració seguirà sense fer re. Perquè, de fet, el que volem és que algú faci el que fem nosaltres, que existeixi una operació civil o militar que garanteixi la intervenció en aigües internacionals per poder posar a terra ferma les persones que es troben a la deriva.

I ja han passat quatre anys des que vaig anar a Lesbos i divuit mil morts des d'aquell mateix dia. Els nostres inicis van ser molt durs. Teníem només les nostres mans i la nostra experiència per enfrontar-nos a les situacions humanes més aterridores que tots a Open Arms hem hagut de viure només per defensar la vida humana enfront del menyspreu que per ella demostren aquells que són responsables de vetllar pels drets més bàsics de tots: els drets a la vida.

Els inicis van ser difícils, estàvem sols, però la ciutadania, amb el seu suport incondicional i amb les seves donacions, han aconseguit que arribem aquí, però estem pagant un preu molt alt. No només estem a la frontera més mortífera del planeta, intentant protegir les vides abandonades a la deriva, que a molt pocs els importen perquè són africans i pobres, sinó que a més ens converteixen en el blanc d'acusacions, atacs furibunds, perquè vam assenyalar i denunciem les vulneracions sistemàtiques dels drets humans i de les mesures dels estats que les legitimen.

No aspirem a dir què s'ha de fer, ni com s'ha d'intervenir en les polítiques migratòries; només defensem el dret a la vida. El dret a la vida des de la més absoluta legalitat, perquè pretenem que es torni a respectar l'antiga llei del mar, la que ens obliga a protegir la vida per sobre de tota la resta.

No volem més joc brut. Volem llum i taquígrafs, perquè ningú, absolutament ningú, hauria de patir les aberracions i la infàmia que pateixen les persones que salvem al mar. Els seus testimonis parlen de situacions que mai podríem arribar a imaginar en la nostra pell i per això també portem aquesta informació als llocs d'origen, perquè sàpiguen quins són els riscos i els perills de viatjar de manera irregular a la recerca d'un somni que és només això: una visió idealitzada d'Europa.

Quatre anys després seguim essent un petit grup de persones compromeses i entregades, valents i valentes, que segueixen lluitant cada dia gràcies a l'empenta, la força i el suport de milers i milers de persones que, com nosaltres, creuen que el dret primigeni, el dret fonamental, el dret que està per damunt de tots els drets, el dret humà més important és el dret a la vida, el que dona sentit a la resta. I pensis el que pensis, creguis el que creguis, no hi ha discussió, cap discussió és possible davant de salvar una vida.

I sembla mentida que un cop hagi dit tot això encara ens hem de justificar pel que fem, sembla que no està prou clar. Però com diu el meu equip, que no aniria enlloc sense ells: «Seguirem allà. Els agradi o no els agradi, seguirem allà, lluitant allà on no ens volen. Allà on les vides s'enfonsen sense cap sentit.»

Però després del que hem viscut aquest estiu, la missió més dura de les seixantacinc missions que ha complert aquesta petita organització, puc afirmar que, tal com diu un lema popular sobre les diferents etapes de les batalles per la llibertat..., que diu: «Primer t'ignoren, després et difamen, més tard lluiten contra tu i llavors guanyes.»

Bona nit i moltes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Carola Rackete (membre de l'organització no governamental Sea Watch i capitana del *Sea-Watch 3*)

President del Parlament de Catalunya, president de la Generalitat de Catalunya, consellers, diputats, senyores i senyors, bona tarda a tothom.

Em fa molt feliç estar avui aquí. En nom de la meva tripulació i meu, vull donar les gràcies al Govern de Catalunya per la medalla.

I never imagined myself making any speeches or receiving any prizes, but in June, I was suddenly finding myself in the middle of European politics when I had to enter the port of Lampedusa complying with the Maritime Law, but in conflict with the Italian national law. I'm still under investigation by the Italian authorities, but am I worried? Honestly, no, because my actions were justified. What I'm worried about are the injustices of this world, fuelled by our growth-based economic system and political power structures, rooted in colonial times.

When talking about migration policy in Europe and criminalisation, we sometimes forget the fates and personal stories of those affected most. I'm thinking of the 29 year old Syrian Noor al-Samah, who was sentenced to 315 years in jail in Greece. I'm thinking of the Tunisian fisherman on trial in Italy. I'm thinking of two minors who are in jail in Malta; they refused to disembark the tanker *El Hiblu* in Libya, a country at civil war, which they had tried to flee from. Criminalisation doesn't hit me the hardest. It hits people like those I met at sea, and people that I have never met, because they were pushed back to Libya.

To me, it was very important to see how the first wave of solidarity was a slogan such as «Refugees Welcome», shifted to an institutional solidarity in places like Zurich, Naples or Barcelona, and when neighbourhoods welcomed newcomers into their community, taking steps forward towards unconditional solidarity with people on the move.

Solidarity is a practice that has the power to create new identities. My crew didn't save the lives of migrants or refugees. We saved human lives. It is the law of the sea, to bring every person in distress to a safe port, irrespective of race, class or gender.

We got no reason to ask for their passports, nor to question the motives of their journey. As a sea rescue volunteer, it is also not my job to design a fair allocation system for asylum seekers in Europe. But, as a European citizen, it is my obligation to point out injustices, to hold power to account and to take responsibility for society I want to live in. To take responsibility for a future of global equality, solidarity and justice.

The political crisis in the Mediterranean is not over. The environmental breakdown on the way on this planet and most prominently the climate crisis will intensify in the next decades, and may lead to a climate apartheid, as lead out the spring in a UN special report on climate and poverty. Where people already struggle to survive climate breakdown intensifies the pressure, whether the rising sea levels, storm damage or crop failures, leading to famine and arm conflict. People living in the most disadvantaged places on earth, who have contributed least to this climate crisis, are also the first to face its effects. The majority of them will be completely unable to afford to move to a safe place.

The political crisis in the Mediterranean Sea is not over. Neither is the crisis of solidarity in EU politics. But, instead of politics of exclusion and border externalisation, the European Union needs to design policies that knowledge migration as a basic human right. People need legal and safe routes to Europe. We don't only need a Dublin reform, we truly need safe passages and international protection for people on the move.

While states had failed to protect basic human rights, Catalunya has shown that a different world is possible. Therefore, it's a great pleasure to receive the Gold Medal of Honour today, from the Catalan Parliament. But I have to be clear: medals and words will not be enough. Concrete acts of solidarity are fundamental mainstreams to a society we want to live in. Everyone must participate. If not at sea, then in the solidarity networks of the cities and in social justice initiatives. Hopefully one day every place will be able to state: «There are no refugees here, there are only residents.»

(Traducció.)

No m'havia imaginat mai fent discursos ni rebent cap premi, però al juny, quan vaig haver d'entrar al port de Lampedusa complint amb la llei marítima, però en conflicte amb el dret nacional italià, de sobte em vaig trobar enmig de la política europea. Encara estic essent investigada per les autoritats italianes, però, estic preocupada? Sincerament, no, perquè les meves accions estaven justificades. El que em preocupa són les injustícies d'aquest món, alimentades pel nostre sistema econòmic, basat en el creixement, i les nostres estructures de poder polític, que arrenquen de l'època colonial.

Quan parlem de política migratòria a Europa i criminalització, de vegades oblidem els destins i les històries personals dels més afectats. Estic pensant en el sirià Noor al-Samah, de vint-i-nou anys, condemnat a 315 anys de presó a Grècia. Estic pensant en el pescador tunisià que té un judici a Itàlia. Estic pensant en dos menors que són a la presó de Malta; es van negar a fer atracar el petrolier El Hiblu a Líbia, un país en guerra civil, del qual havien intentat fugir. No és a mi a qui ataca més durament la criminalització. Ataca persones com les que he conegut al mar i persones a qui mai no he conegut, perquè les han fet retornar a Líbia.

Per mi va ésser molt important veure com la primera onada de solidaritat va ésser l'eslògan «Benvinguts, refugiats» i va esdevenir una solidaritat institucional a llocs com Zuric, Nàpols o Barcelona, i quan els barris van donar la benvinguda als nousvinguts a la seva comunitat, fent passes cap a una solidaritat incondicional amb les persones desplaçades.

La solidaritat és una pràctica que té el poder de crear noves identitats. La meua tripulació no ha salvat la vida de migrants o refugiats. Hem salvat vides humanes. És la llei del mar, portar totes les persones que pateixen a un port segur, independentment de la raça, la classe social o el gènere. No tenim cap motiu per dema-

nar-los el passaport ni per qüestionar les raons del seu viatge. Com a voluntària en salvament marítim, no és tampoc la meva tasca dissenyar un sistema de distribució adequat per als sol·licitants d'asil a Europa. Però com a ciutadana europea és la meva obligació assenyalar les injustícies, exigir explicacions al govern i assumir responsabilitats per la societat en què vull viure, assumir responsabilitats per un futur d'igualtat, solidaritat i justícia globals.

La crisi política al Mediterrani no s'ha acabat. La degradació mediambiental en què està immers el planeta i, sobretot, la crisi climàtica s'intensificaran en les properes dècades i poden abocar a un apartheid climàtic, tal com va anunciar a la primavera un informe especial de les Nacions Unides sobre el clima i la pobresa. Allà on la gent ja lluita per sobreviure, la crisi climàtica intensifica la pressió, ja sigui per l'augment del nivell del mar, pels danys provocats per les tempestes o pels conreus malmesos, i això comporta fam i conflictes armats. Les persones que viuen als llocs més desfavorits del planeta, que han contribuït menys a aquesta crisi climàtica, també són les primeres a patir-ne els efectes. La majoria no es podran permetre desplaçar-se a un lloc segur.

La crisi política al mar Mediterrani no s'ha acabat. Tampoc la crisi de solidaritat en la política de la UE. Però, en lloc de la política d'exclusió i d'externalització de fronteres, la Unió Europea necessita dissenyar polítiques que reconguin la migració com un dret humà bàsic. La gent necessita rutes legals i segures cap a Europa. No n'hi ha prou amb la reforma de Dublín, realment necessitem vies segures i protecció internacional per a les persones desplaçades.

Mentre els estats han fracassat a l'hora de protegir els drets humans bàsics, Catalunya ha demostrat que un món diferent és possible. Per tant, és un gran plaer rebre avui la Medalla d'Honor, en la categoria d'or, del Parlament català. Però he d'ésser clara: amb medalles i paraules no n'hi haurà prou. Els actes concrets de solidaritat són eixos fonamentals de la societat en què volem viure. Tothom hi ha de participar. Si no és al mar, doncs a les xarxes solidàries de les ciutats i amb iniciatives de justícia social. Tant de bo algun dia a tot arreu del món es pogués declarar: «Aquí no hi ha refugiats, només hi ha residents.»

Moltes gràcies, Catalunya.
(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presentadora

Enhorabona als dos distingits.

Per cloure, ara sí, aquest acte de lliurament de la Medalla d'Honor del Parlament de Catalunya, pren la paraula el molt honorable senyor Roger Torrent, president del Parlament.

El president de Parlament

President de la Generalitat, consellers i conselleres del Govern de la Generalitat, membres de la Mesa del Parlament, expresidents del Parlament, expresidents de la Generalitat, diputats i diputades, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, membres del cos consular, autoritats, senyores i senyors, permeteu-me, primer de tot, saludar-los, i evidentment donar l'enhonorabona i sobretot les gràcies de tot cor a l'Òscar i a la Carola. Gràcies.

En Betcha i en Souleyman, el juny del 2018, van escapar de Líbia, un país fallit i en guerra civil. Van escapar per intentar creuar la Mediterrània amb una pastera i arribar a Europa. Com que no existeixen vies legals i segures des dels seus països d'origen, van haver de pagar als traficants de persones per no ser venuts –literalment– en un mercat d'esclaus.

En Betcha i en Souleyman eren conscients del probable naufragi de la dèbil embarcació en la qual viatjaven. Però aquella mínima possibilitat d'aconseguir creuar el mar, aquella mínima possibilitat, era l'única opció de viure que tenien. No s'hi van pensar: havien de pujar-hi i ho van fer. L'embarcació, efectivament, va acabar a

la deriva, a alta mar, i si en aquell moment el vaixell de l'Open Arms no hagués estat per la zona, la història d'en Betcha i en Souleyman s'acabaria aquí. Però aquesta petita organització, que va néixer a Badalona i que avui ja és universal, els va localitzar i els va salvar la vida.

Després d'un vergonyós espectacle –un més– dels països dels estats membres de la Unió Europea, i de dies a alta mar, a la deriva, se'ls va autoritzar a desembarcar al port de Barcelona, la ciutat, per cert, que havia cridat «Volem acollir» en la manifestació més gran del món a favor dels refugiats, impulsada per Casa Nostra Casa Vostra.

En Betcha i en Souleyman, juntament amb altres supervivents, després de passar l'estiu a Esplugues del Llobregat, van anar cap a Reus, a un centre d'acollida de la Comissió Catalana d'Ajuda al Refugiat. Allà van començar a estudiar i a aprendre un ofici, per tal d'iniciar una vida nova.

Aquesta és la seva història. Una història real, una història factible, semblant a moltes d'altres, de persones que ja viuen entre nosaltres, que formen part de la nostra societat. Però, malauradament, també hi ha milers d'històries reals amb un final molt diferent.

Catorze mil. Catorze mil són les persones mortes al mar Mediterrani des del 2014. Catorze mil mares sense fills, filles sense pares, germans sense germanes, àvies sense nets. Catorze mil. I això si ens atenim només a les xifres oficials, és a dir, als cossos trobats. Les xifres reals, molt probablement, no les sabrem mai.

Són les morts d'homes, dones i infants que no marxaven de casa seva per voluntat, ho feien per necessitat, per pura necessitat de viure. L'únic que buscaven a l'altre costat del mar era esperança.

Migrar és un dret, i es converteix en una imposició vital quan el motiu té la potència d'una bomba. Quan la teva opinió política és motiu de presó o de mort. Quan se't castiga per la teva orientació sexual, pel teu gènere, o per les teves creences religioses. Quan el canvi climàtic asseca els rius o inunda els camps que et proporcionen vida. Quan a casa, per sopar, no hi ha un plat a taula.

Migrar és un dret i refugiar una obligació. Refugiar és una obligació ètica i legal, que molts estats europeus no estan complint. Ometen el seu deure, recollit en convenis i tractats internacionals. Per no complir, de fet, no compleixen ni amb les quotes d'acollida que ells mateixos han pactat.

Refugiar és també un deure amb la història. A l'illa de Samos, a cavall entre Europa i Àsia, hi va néixer el matemàtic i pensador Pitàgores. Va patir persecució política, de fet, va haver d'abandonar la seva terra, es va haver d'exiliar. Avui, 2.500 anys després del seu naixement, a la mateixa illa –a la mateixa illa– hi malviuen més de quatre mil persones refugiades. En aquell preciós racó del mar Egeu hi conviuen les dues Europes possibles: la de la societat civil, que s'organitza per acollir persones, que no defuig les seves responsabilitats ètiques i que sap que els ulls que li demanen un futur segur, podrien ser els seus –podrien ser els ulls dels nostres fills–; i l'Europa institucional, la que es tanca. L'Europa que s'emmuralla, pensant-se que d'aquesta manera combatrà totes les seves pors, totes les seves incerteses. Han passat més de dos mil·lennis, però la Samos d'avui, com la de Pitàgores, ens posa davant del mirall de la mateixa manera.

Fa just vuitanta anys, centenars de milers de catalanes i catalans deixaven la seva terra fugint del franquisme. Milers d'ells ho feien amb vaixells que creuaven l'Atlàntic com el *Winnipeg*, que amb una capacitat de tres-cents passatgers en portava 2.400. Gairebé un mes, van navegar en aquestes circumstàncies.

Cap poble té dret a mirar cap a un altre costat. Nosaltres tampoc. No tenim dret a mirar cap a un altre costat. La Mediterrània reflecteix la nostra pròpia imatge i ens qüestiona sobre com volem construir el futur. Perquè, que ningú s'enganyi, les migracions no són un episodi puntual, són una constant històrica, i ho continuaran essent.

I això ens porta a una qüestió que ha sobrevolat el nostre món i les nostres decisions des de l'inici dels temps, diria jo. Preguntem-nos a quines civilitzacions els ha anat millor? A les que han estat capaces d'obrir-se i viure la diversitat com un patrimoni enriquidor o a les que han apostat per fortificar-se, i per la uniformitat, com a recepta a tots els seus mals?

Migrar és un dret. Refugiar, una obligació ètica i històrica. I salvar, el deure més important que se li pot presentar mai a algú.

Els governs europeus no salven, incompleixen el dret internacional i tampoc ofereixen vies segures ni legals. Ens ho recorda cada dia Stop Mare Mortum. Els estats no salven i no deixen salvar. Entitats com Open Arms o Sea Watch són perseguides i criminalitzades. Els tribunals tomben totes les acusacions i tanmateix els governs continuen bloquejant vaixells de salvament, amenaçant-los amb elevades sancions econòmiques. És inacceptable; és simplement inacceptable.

Deixin de perseguir aquells que estan donant la seva vida per salvar persones al Mediterrani i compleixin els seus deures, compleixin els deures de salvar dels estats.

Els governs estatals són justament els que tenen el poder, els recursos i les principals responsabilitats sobre el que està succeint. Però tots, tots els que tenim el deure de fer alguna cosa som els que tenim marge d'actuació política. Tenim el deure de revisar-nos constantment, de fer-ho millor, perquè sempre es pot i s'ha de fer millor. Ens hi va la cohesió social, ens hi va la vida de les persones.

També cal que totes i tots entenguem que aquesta és una qüestió estructural que només resoldrem anant a buscar les causes de fons que porten a tantes persones a haver de fugir de casa seva. Hem d'assumir que des d'aquí, des dels nostres països, també som responsables de la situació en aquells països, en els seus països.

No ens podem amagar darrere cap mur, ni en murs físics ni al mur de les excuses. Mai. Per això cal que afrontem la crítica que pertoqui. Hem fet prou? Fem prou? No, per descomptat que no. Per descomptat que no fem prou. Calen mesures concretes, calen més recursos. Amb reconeixements institucionals no n'hi ha prou, però l'acte d'avui, aquest acte ens serveix per llençar un missatge, és en sí mateix un missatge, aquest acte.

Aquesta medalla és una forma de dir-li al món que el poble de Catalunya, a través del seu Parlament, es posa al costat de qui salva vides a la Mediterrània.

Carola i Òscar, sou el rostre, sou la veu d'aquesta Europa humana, solidària, que vol que la Mediterrània torni a ser un pont de cultures, un espai de trobada, no un cementiri construït sobre les nostres misèries.

«Tota persona té dret a la vida, a la llibertat i a la seva seguretat», així ho recorda l'article 3 de la Declaració Universal dels Drets Humans. Els Drets Humans estan per sobre de tot –per sobre de tot–, i no ens podem permetre renunciar mai a la seva defensa. Mai.

Que aquesta medalla que avui tenim l'honor d'entregar, i l'orgull d'entregar, a la Carola i l'Òscar serveixi per recordar sempre..., per recordar com ens han ensenyat, amb el seu compromís, amb la seva determinació, amb les seves accions, amb el seu valent exemple, l'Oscar Camps i la Carola Rackete que, efectivament, volem una Mediterrània plena de vida i no un mar de mort.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presentadora

El Cor de Cambra del Conservatori del Liceu interpreta l'himne nacional de Catalunya, *Els segadors*.

(El Cor de Cambra del Conservatori del Liceu interpreta Els segadors. Aplaudiments perllongats.)